

VISI LIETUVOS ŽEMĖS ŠVENTIEJI, MELSKITE DIEVĄ UŽ MUS!

STAČIATIKIŲ LIETUVA

Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios laikraštis

2023 m. kovas Nr. 7

www.orthodoxy.lt

facebook.com/orthodoxy.lt

Į Stačiatikių cerkves atvyks relikvinė su daugelio šventųjų relikvijomis

► Relikvijorius su šventųjų relikvijų dalelėmis palieka savo nuolatinio buvimo vietą - Marijos Magdalietės moterų vienuolyną. Aleksiejaus Litvinovo nuotr.

Kovo pabaigoje Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios tikintieji turės galimybę pasimelsti ir išreikšti pagarbą didžiai šventenybei - daugybei šventųjų, kurių relikvijų dalelės patalpintos vienoje relikvinėje. Nedidelės apimties relikvijorius saugomas Vilniaus Marijos Magdalietės moterų vienuolyne. Palaiminus Vilniaus ir Lietuvos metropolitui Inokentijui, pirmą sykį organizuojamas šios šventenybės atnešimas į pagrindines mūsų vyskupijos šventoves.

Sąrašas šventųjų, kurių relikvijų dalelės yra relikvinėje, daro ištis didelių įspūdį. Tarp jų - tiek didūs pirmųjų amžių šventieji, tiek ir naujieji kankiniai. Tai ir šventoji, apaštalamis lygi Marija Magdalietė, ir šventasis Lukas

(Voino - Jaseneckis), ir šventoji palaimintoji Matrona Maskvietė, šventasis vienuolis Anatolijus Optietis (Jaunesnysis) ir dar daug kitų.

Pirmoji vieta, kur bus atnešta relikvinė, taps Vilniaus Šventosios Dvasios vienuolyno katedra (Aušros Vartų g. Nr 10). Relikvinė pasieks vienuolyną sekmadienį, kovo 5 d., prieš Vakarinę, po kurios metropolitas Inokentijus vadovaus intencinėms pamaldoms; jų metu bus dėkojama visiems šventiesiems, kurių relikvijų dalelės yra relikvijoriuje. Kartu tarnaus vienuolyno broliai ir katedros klero nariai. Pasimelsti ir pagerbti šventenybę Šventosios Dvasios vienuolyne visi norintieji galės visą savaitę. Kovo 12 d. relikvijorius

keliaus į kitą šventovę - Kauno Apreiškimo katedrą.

Šventenybė, apie kurią kol kas Lietuvos stačiatikiai žino nepakankamai, prieš keletą metų geradaris, panorėjęs likti nežinomas, padovanojo metropolitui Inokentijui. Hierarcho ordinaro sprendimu, relikvijorius buvo perduotas Vilniaus Marijos Magdalietės vie-

nuolyno seserims. Savo nuolatinę būstinę - šio vienuolyno Aleksandro Neviečio šventovę - relikvijorius palieka pirmą sykį.

Iš viso šiame moterų vienuolyno relikvijoriuje yra 21 šventojo relikvijų dalelės. Detaliau apie šventuosius, kurių relikvijos relikvijoriuje bus atneštos į vienuolyno šventoves, rašoma 8 psl.

Relikvijoriaus su relikvijų dalelėmis atnešimo programa

Kovo 5 - 12 d. - Šventosios Dvasios vienuolyno katedra, Vilnius, Aušros vartų g-vė 10.

Kovo 12 - 19 d. - Apreiškimo katedra, Kaunas, Vytauto pr. 38.

Kovo 19 - 26 d. - Visų šventųjų cerkvė, Klaipėda, Liepų 45 a.

Kovo 26 - balandžio 2d. - Paaukojimo - Panteleimono šventovė, Visaginas, Taikos pr.4

Balandžio 2 - 6 d. - Skaisčiausiosios katedra, Vilnius, Maironio g-vė 14.

Metropolitas Inokentijus: žodis apie pasninką

2 psl.

Apie buvusių dvasininkų statuso „atkūrimą“

3 psl.

Bažnytinis kalendorius

4 psl.

Kaip skirti 1,2% GPM mokesčio Bažnyčiai

5 psl.

Naujosios Vilnios cerkvei - 115 metų

7 psl.

ISSN 2783-7173

9 772783 717000

Ką kiekvienam iš mūsų reiškia Didysis pasninkas?

Brangūs broliai ir seserys!

Išties, pagalvokime apie tai, ką kiekvienam iš mūsų reiškia Gavėnia (Didysis pasninkas). Tai kiekvienam mūsų gyvybiškai svarbus klausimas. Ir šis klausimas taps dar aštresnis, svarbesnis, jeigu suvoksime, kas mūsų laukia ateityje: ir čia, žemėje, ir amžinybėje.

Broliai ir seserys, pagalvokime apie tai, kaip mes gyvename, kaip rengiamės būsimam gyvenimui amžinybėje, kaip žvelgiame į Dievą, kas mus sieja su Juo, kaip vykdomė Jo įsakus, ar paklustam tam, ką nurodo Bažnyčia, o svarbiausia - ar suvokiame, kad esame nuodėmingi, nutolę nuo Dievo? Ir galiausiai: ar atsitokėjome, ar susukome: „nusidėjome, Viešpatie, nusidėjome Dangui ir Taul“

Gavėnia (Didysis pasninkas) - tai laikas, kuomet apmąstome prabėgusį gyvenimą, kartu bandydami suvokti, kokios dvasinės būsenos esame dabar. Didžiojo pasninko laikas - tai laikas, kuomet esame itin įdėmūs tam, kas vyksta mūsų esybės viduje, tai gilios atgailos laikas. Per Gavėnią net re-tai lankantieji šventovę ateina išpažinties, kad susitaikytų su Dievu ir su savo pačių sąžine. Ir per šias pasninko dienas mums visiems būtina pamąstyti apie atgailos prasmę bei pagalvoti, kaip dera pasirengti išpažinčiai, savo kalčių išpažinimui ir atgailai dėl jų.

Dvasiniame gyvenime galioja toks dėsnis: žmogus niekuomet nestovi vietoje - jis arba eina į priekį, arba atgal. Jeigu neartėja prie Dievo, vadinasi, nuo Jo tolstame; jeigu nesidarome geresni, vadinasi, tampame blogesni. Ir atgaila mums reikalinga tam, kad vis grįžtume į kelią, vedantį prie Dievo. Atgaila - tai dvasinio gyvenimo „variklis“.

Rusiško žodžio „pokajanije“ (liet. „atgaila“) analogas - žodis „metanoija“ pažodžiui išvertus reiškia „mąstymo“ ar „proto“ kaita, pasikeitimas. Atgaila - ne tas pats, kas gailėjimasis. Judas vėliau gailėjosi išdavęs Viešpatį (Mt 27, 3), bet neatgailavo. Jis apgailestavo tai padaręs, tačiau jis pristigo jėgų melsti, kad Viešpats atleistų, be to,

► Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios vadovas, metropolitas Inokentijus: „Mes privalome atgailauti dėl savo netobulumo, dėl to, kad mūsų gyvenimas nėra iš tolo nepanašus į Evangelijos idealą“. Prot. Igorio Rinkevičiaus nuotr.

jis net nebandė koku nors geru darbu atitaisyti savo beprotišką poelgį. Judas nesugebėjo pakeisti savo gyvenimo, jis nepasuko į kelią, kuriuo žengdamas būtų galėjęs sulaukti atleidimo. Tuo Judas skiriasi nuo apaštalo Petro. Šis išsižadėjo Kristaus, bet visu tolesniu gyvenimu, išpažinimo ir kankinystės žygdarbiu įrodė savo meilę Dievui ir daugybę kartų išpirko savo kaltę.

Kiekvieną sykį, kai pradėdame Gavėnią (Didįjį pasninką), kai per pamaldas girdėsime atgailos maldas ir giesmes, mes turime pagalvoti apie tai, kaip mums pakeisti savo gyvenimą, ką padaryti, kad gailėjimasis dėl to, kaip gyvenome

praeityje, neliktų bevaisis, bet kad duotų apčiuopiamų mūsų krikščioniškojo gyvenimo vaisių.

Atgailauti būtina kiekvienam krikščioniui. Atgaila - tai Dievo dovana žmogui, nuodėmių purvu sutepusiam sniego baltumo Krikšto drabužius. Atgaila - tai mūsų proto nukreipimas link Dievo. Kuomet ateiname išpažinties, nepakanka išvardyti nuodėmes. Per išpažintį reikia rasti savyje jėgų stoti akis į akį su Dievu, stoti Dievo tiesos akivaizdoje, kad mus teistų gailestingojo Dievo meilė. Ir kad mums pakaktų ryžto nebe-kartoti padarytų nuodėmių.

Rengiantis išpažinčiai patartina vėl perskaityti Viešpaties Kal-

no pamokslą (Mt 5, 3 - 7, 27), kad suprastume, kaip toli esame nuo tos idealios gyvensenos, kurią mums nurodo Viešpats. Net ne idealios, o normalios, nes Viešpats kalba apie krikščioniškojo gyvenimo normą. „Palaiminti turintys vargdienio dvasią; jų yra Dangaus Karalystė“. Bet argi mes jau esame dvasios vargdieniai? Tai nuolankumo, panašaus į dieviškąjį, būseną, ir tokios būsenos turi būti kiekvienas krikščionis. „Palaiminti liūdintys; jie bus paguosti“ (vertime į rusų kalbą yra ne „liūdintys“, o „verkiantys“). Argi mes verkiame dėl savo nuodėmių? Ar nuoširdžiai dėl jų atgailaujame? Reikia prisiminti vi-

sus Palaiminimus ir palyginti su jais savo gyvenimą.

Dievas visiškai atleidžia nuodėmes tada, kai nuoširdžiai, sąžiningai jas išpažįstame ir esame pasiryžę taisyti, pradėti naują gyvenimą. Jeigu žmogus per išpažintį nuslepia nuodėmes arba jeigu visa jo išpažintis tėra tuščias formalumas, arba jeigu jis kalba tik apie kitų žmonių nuodėmes, tąsyk tai yra Slėpinio profanavimas. Žmogus pats save nubaudžia, nes negauna visos tos malonės, kurios dėka jo širdį apima didis džiaugsmas, jo dvasia patiria palaimą ir kyla į dangų...

Tad Gavėnia, Didysis pasninkas, - tai laikas, kuomet mes galime peržvelgti savo gyvenimą ir pakeisti jį; kuomet galime susitaikyti su Dievu ir su savo artimaisiais. Ir šis susitaikymas įvyksta ne dėl žodžiais išpažinto mūsų nuodėmingumo, o dėka tų darbų, kuriuos priešpastatome ankstesnėms nuodėmėms. Ne atsitiktinai Gavėnios giesmėse sakoma: „Pasninkaudami, broliai, kūnu, pasninkaukime ir dvasiškai: nutraukime visus saitų su netiesa... suplėšykime visų mūsų nedorybių sąrašus; duokime alkstančiam duonos, ir skurdžiui, benamiui suteikime pastogę...“ Būtent tai ir yra tikroji atgaila. O jeigu vėl nusidėsime, ir sąžinė mus apie tai įspės, tąsyk nedelsiant būtina išpažinti savo kaltę Dievui, o vėliau eiti išpažinties ir išpažinti ją kunigo akivaizdoje. Taip reikia nuolat save stebėti: vertinti savo mintis, žodžius ir poelgius. Kitaip sakant, reikia nuolat dvasiškai budėti, nuolat būti blaivios dvasios. Kaip sako apaštalas Paulius, reikia nuolat melstis, kad ir kur būtume, kad ir ką veiktume. Reikia nuolat prisiminti Kristaus žodžius: „būkite tokie tobuli, kaip jūsų Dangiškasis Tėvas yra tobulas“. Reikia to siekti tiek mažuose, tiek dideliuose dalykuose.

Taigi, mes turime atgailauti dėl savo netobulumo, dėl to, kad mūsų gyvenimas nėra iš tolo nepanašus į Evangelijos idealą. Būtent tokiai atgailai ir skirta Gavėnia (Didysis pasninkas).

Dėkojame už paramą!

Pirmomis vasario dienomis buvo susumuoti rezultatai kampanijos „Paimk kalendoriuką - paremk laikraštį“, kurios eigoje buvo renkamos aukos, skirtos visos mūsų Bažnyčios laikraščio „Stačiatikių Lietuva“ leidybos išlaidoms padengti.

Redakcija dėkoja visiems, kurie savo indėliu prisidėjo prie vienintelio Lietuvoje stačiatikių dvikalbio laikraščio leidimo. Jūsų dosnių aukų dėka laikraštis tebeleidžiamas tokios pačios apimties. Žadame negailėti pastangų, kad skaitytų jį būtų dar įdomiau.

Auką rinkta nuo gruodžio

pradžios iki sausio pabaigos visoje Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios parapijose. Per šį kampanijos laiką surinkta svari suma - 8344 eurai ir 41 centas. Tad jūsų paramos dėka mums pavyko padengti laikraščio spausdinimo išlaidas - tiesa, ne už visus metus, bet už pusę metų.

Kadangi metams lėšų nepakanka, mes tęsime aukų laikraščio rinkimą vykstant dideliems Bažnyčios renginiams bei pavienėse šventovėse per didžiąsias šventes.

Laikraščio „STAČIATIKIŲ LIETUVA“ redakcija

Malda už taiką Ukrainoje

Vasario 24 d., minint karo Ukrainoje pradžios metines, Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios šventovėse buvo meldžiamasi, prašant karo pabaigos ir taikos įsiviešpatavimo ilgai kenčiančiam Ukrainos kraštui.

Taip pat buvo meldžiamasi už visų žuvusiųjų Ukrainoje amžiną atilsį. Pamaldose dalyvavo visi Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios dvasininkai. Vilniaus

Šventosios Dvasios vienuolyne pamaldoms vadovavo Vilniaus ir Lietuvos metropolitas Inokentijus.

Savo ganytojiškame pamoksle Jo Eminencija paragino visus Lietuvos stačiatikius - dvasininkus, vienuolius ir pasauliečius - visą Gavėnią nuoširdžiai melstis dėl karo Ukrainoje pabaigos. Intencinės pamaldos vyko Vilniuje, Kaune, Klaipėdoje, Trakuose ir Visagine.

Apie iš kunigų pašalintų buvusių klero narių statuso „atkūrimą“

Vasario 17 d. buvo paskelbtas Konstantinopolio Patriarchato pranešimas, kuriame sakoma, kad Konstantinopolio Stačiatikių Bažnyčios Sinodas, rekomendavęs Švenčiausiajam Konstantinopolio Patriarchui Baltramiejui, „atkūrė“ iš dvasininkų pašalintų asmenų „buvusį bažnytinį statusą“. Kartu Konstantinopolio Patriarchas priėmė juos į savo jurisdikciją.

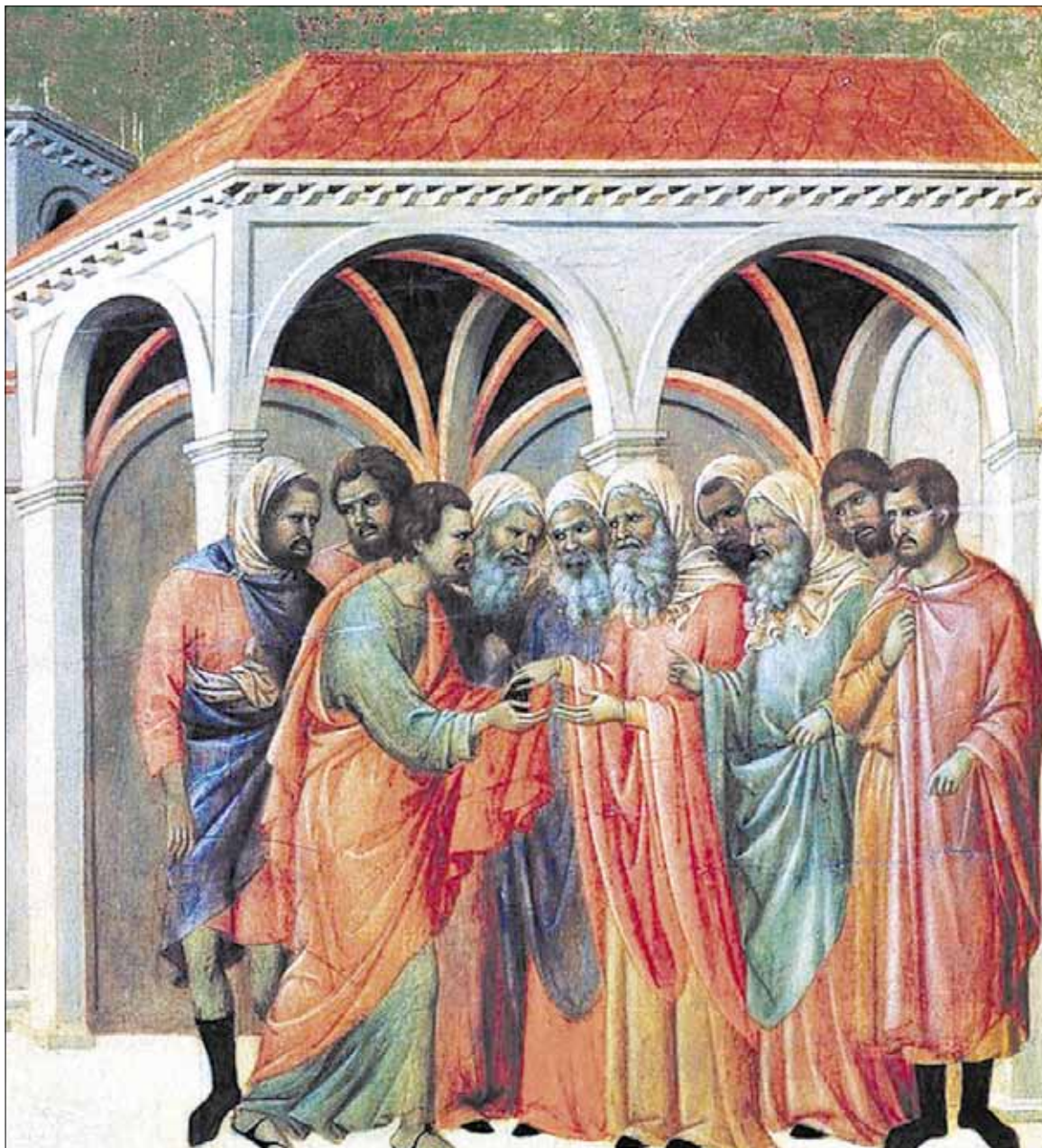
Lietuvos Stačiatikių Bažnyčia nepripažįsta šio sprendimo. Bažnyčios kanonai nurodo, kad klero nariai, pašalinti iš dvasininkų, negali nei atgauti šio statuso, nei būti iš naujo šventinti į dvasininkus. Be to, bažnytinio teismo procedūra prasideda ir baigiasi toje pačioje Bažnyčioje, kuriai priklausė teisiamasis.

Vadinasi, buvę kunigai Vladimir Seliavko, Vitalijus Mockus, Vitalis Dauparas, Gintaras Sungaila ir Georgijus Ananjevas yra pasauliečiai ir liks jais, net jeigu jie išdrįs apsirengti bažnytiniais rūbais ir atlikti „apeigas“. Iš dvasininkų luomų pašalinto asmens atlikti Sakramentai neturi galios.

Gali būti, kad Švenčiausiasis Patriarchas Baltramiejus paprasčiausiai negavo visos informacijos. Nes kuo kitu galima paaiškinti minėto pranešimo teiginį, esą „priežastys, dėl kurių buvo priimti šie nuosprendžiai, buvo grindžiamos absoliučiai ne bažnytiniais kriterijais, o aukščiau minėtų klero narių teisingu nesutikimu su karu Ukrainoje“. Šis teiginys yra absurdiškas ir neatitinka tikrovės.

Bažnytinis teismas aukščiau minėtų klero narių veiksmus nagrinėjo vien tik Bažnyčios kanonų teisės požiūriu, ir Lietuvos Stačiatikių Bažnyčia tai išsyk pabrėžė. Buvusių klero narių antikarinė pozicija neturėjo jokios įtakos teismo priimtam sprendimui. Maža to, buvusių kunigų požiūris į karą niekuo nesiskiria nuo Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios pozicijos. Buvę klero nariai puikiai žino, kad Lietuvos Stačiatikių Bažnyčia pasmerkė agresiją ir karą prieš Ukrainą jau kitą dieną po jo pradžios - 2022 metų vasario 25. Praėjusių metų kovą ir balandį metropolitas Inokentijus paskelbė nepritarimą jam oficialiuose pareiškimuose. Šie pareiškimai buvo pastebėti visame stačiatikių pasaulyje.

Lietuvos Stačiatikių Bažnyčia visa savo pilnatvę pasmerkė agresiją prieš Ukrainą. Ją pasmerkė tiek Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios vadovybė, tiek kiti dvasininkai, tiek pasauliečiai. Atitinkami pareiškimai su tūkstančiais parašų buvo perduoti Lietuvos Respublikos Preziden-

► „Didysis Trečiadienis“. Judo išdavystė. Autorius: Duccio di Buoninsegna.

tui. Visiškai pritarimą Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios vadovybės pozicijai išreiškė ir visuotinis Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios Susirinkimas.

Buvę klero nariai iš kunigų luomo buvo pašalinti už padarytus sunkius bažnytinis nusikaltimus. Jų veiklą nuodugniai išnagrinėjo bažnytinis teismas. Jis patvirtino šiuos faktus:

- kunigo priesaikos nepaisymą ir priesaikos sulaužymą (25 Šv. Apaštalų taisyklė);
- nepaklusnumą hierarchui ordinarui ir viešą veiklą, neturint savo vyskupo palaiminimo jai (39 Šv. Apaštalų taisyklė);
- suokalbį prieš savo vyskupą ir brolius dvasininkus, taip pat bažnytinės taikos griovimą (IV Visuotinio Bažnyčios susirinkimo 18 taisyklė ir 34 taisyklė, priimta V-VI Trulio Susirinkime);
- skaldytojišką veiklą; siekį pereiti į kitą bažnytinę jurisdikciją, neturint savo vyskupo palaiminimo (I Visuotinio Bažnyčios Susirinkimo 16 taisyklė);
- dalyvavimą kampanijoje,

kuria siekiama diskredituoti Bažnyčią ir Jos hierarchą (55 Šv. Apaštalų taisyklė) bei savo brolius dvasininkus. Konkretūs buvusių klero narių veiksmai, jų vieši pasisakymai bei liudininkų parodymai patvirtino, kad buvo padaryti visi šio sąrašo bažnytiniai nusikaltimai.

Lietuvos Stačiatikių Bažnyčia kasdien meldžiasi, kad pasibaigtų karas Ukrainoje, taip pat meldžiasi už mūsų šalį Lietuvą, jos žmones, valdžią ir kariuomenę.

„Belieka dėti viltis į Dievą ir tikėtis, kad naujieji netikri ganytojai neįtrauks į savo tinklus neįgudusių, nepatyrusių, netvirto tikėjimo krikščionių“

Kai nelieka malonės

Reikia pasakyti, kad buvę dvasininkai savo viešuose pasisakymuose tebekursto visuomenės priešišumą Lietuvos Stačiatikių Bažnyčiai, o masinės informacijos priemonės, skelbiančios šiuos pasisakymus, savo ruožtu, ne visuomet vadovaujasi objektyvumo ir informacijos tikrumo principais.

Buvę kunigai tebekartoja melą, esą jie nukentėję už tai, kad smerkia karą Ukrainoje. Pavyzdžiui, Vitalis Dauparas LRT laidoje „Išpažinimai“ pasakė, kad jis buvo „nukryžiuotas“ už tiesą. Vitalijus Mockus LRT plius laidoje „Gyvenimas ir tikėjimas“, transliuotoje 2022 m. gruodį, pareiškė, kad visi išvardyti bažnytinio teismo kaltinimai buvo prasimanyti, o penki klero nariai nubauti, nes nenorėjo minėti Patriarcho Kirilo. V. Mockus neigia skaldytojišką veiklą, teigdamas kad grupė buvusių dvasininkų į Konstantinopolio Patriarchą sumanė kreiptis jau po to, kai „ant jų užgriuvo represijos“.

Tačiau bažnytinio teismo išklausti liudininkų parodymai tai paneigia. Neginčijamai įrodyta, kad dar nesant jokių bausmių ir net iki to, kai buvo patenkinti jų pačių prašymai palikti juos be tarnybos, buvę kunigai slapčia, nežinant Bažnyčios vadovybei, siūlė broliams dvasininkams galimybę pereiti į Konstantinopolio jurisdikciją. Esama teisėtos perėjimo į kitą jurisdikciją procedūros, bet skaldytojai ją visiškai ignoravo. Taip pat jie pradėjo didelio masto Bažnyčios diskreditavimo kampaniją.

Savo interviu V. Mockus dar sako, kad prisijungdami prie Konstantinopolio Patriarchato jis ir jo bendraminčiai priešinas Rusų pasaulio ideologijai, kuriai esą pasidavė Lietuvos stačiatikiai.

Apie buvusio kanclerio ir sostinės katedros klebono dvasinio nuopuolio gelmę byloja ir jo dalyvavimas lengvabūdiškame TV šou „Kakadu“ (LNK), kur, skambant laidos vedėjų laliojimams, jis visiškai rimtai pareiškė, esą Lietuvos Stačiatikių arkivyskupijos vadovybė Lietuvos šventoves ir kitą nekilnojamąjį turtą nori perduoti... Maskvai. Kaip sakoma, aišku ir be komentarų.

Dar vienas skaldytojas - Vladimir Seliavko, pavadinęs „Kremlius flashmob-u“ gausią iškilmingą religinę procesiją, vykusią Šventųjų Vilniaus kankinių pagerbimo dieną, pakviestas į Delfi laidą, skirtą savaitės apžvalgai (rus. „Itogi nedeli“), praėjusių metų gruodį, pareiškė, kad per Lietuvos Stačiatikių arkivyskupiją, kurią jis pavadino „Kremlius Bažnyčia“, vyksta tikinčiųjų „ideologinis pumpavimas“. Pasak jo, dauguma vyskupijos dvasininkų ir parapijiečių, kad ir kas vyktų, „žiūrės Maskvos kryptimi“.

Visiškai akivaizdu, kad priklausymas rusiškai Stačiatikybės tradicijai nereiškia nei paramos karui Ukrainoje, nei pritarimo kokiems nors kitiems Rusijos politinės vadovybės veiksams.

Tačiau, buvę kunigai, matyt, mano kitaip. Juk jie ne šiaip sau kartu tarnavo su Stačiatikių Bažnyčios Ukrainoje (SBU, kurios nepripažįsta dauguma savarankiškų Stačiatikių Bažnyčių) klero atstovu. Nors jam uždrausta tarnauti, sausio mėnesį jis lankėsi Lietuvoje ir čia „tarnavo“. Beje, šis asmuo ragino „atsisakyti Ukrainos cerkvių, pašvęstų nukankintajai caro šeimai, Aleksandrui Neviečiui, Matronai Maskvietei, Kazanės ir Valdanciosios ikonoms, Sergijui Radonežiečiui bei kitų pavadinimų, ir pakeisti juos kitais, artimesniais Evangelijai“.

Visa tai liudija, kad Bažnyčią skaldantys buvę klero nariai, netekę dvasininkavimo malonės, ir toliau praranda dvasinius orientyrus, juose vis labiau ryškėja tai, kas žemiška, jie vis labiau tolsta nuo to, kas Dangiška, amžina.

Belieka dėti viltis į Dievą ir tikėtis, kad naujieji netikri ganytojai neįtrauks į savo tinklus neįgudusių, nepatyrusių, netvirto tikėjimo krikščionių.

„STAČIATIKIŲ LIETUVA“
redakcija

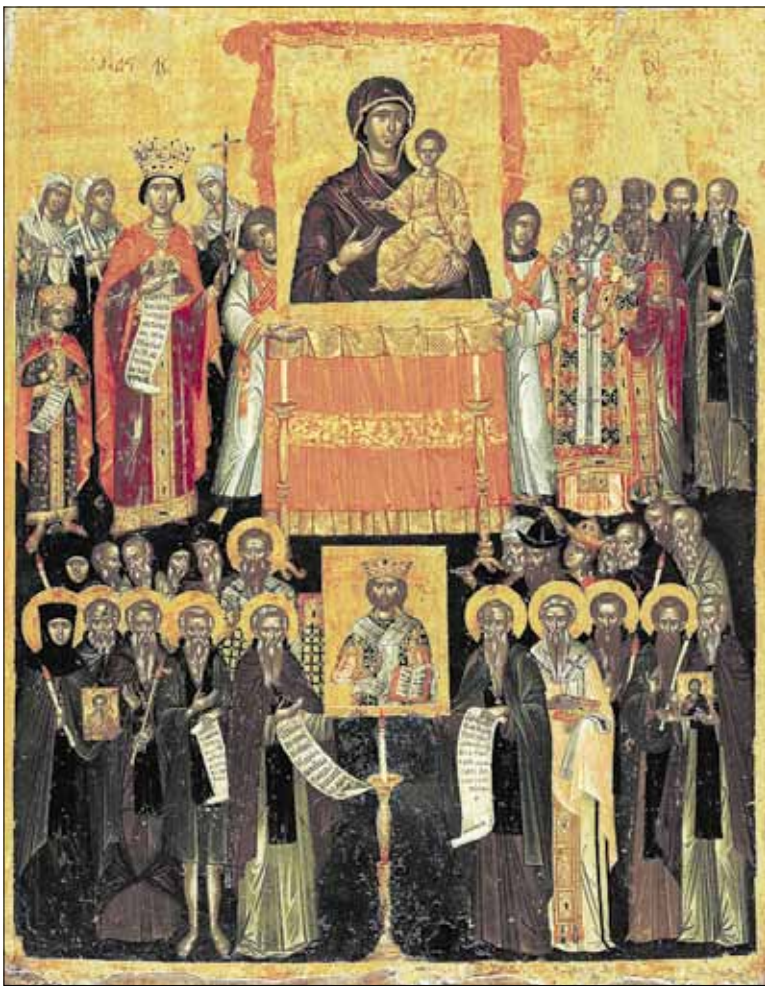
Gavėnios savaitės - kilimas link Velykų

Gavėnia (Didysis pasninkas) Stačiatikybę išpažįstantiems krikščionims - tai septynios savaitės, septynis kartus po septynias dienas įtemptos dvasinės veiklos. Kiekvienos šių savaitių pabaigoje - sekmadienis, skirtas prisiminti koki nors svarbų Bažnyčios gyvenimo įvykį arba šventąjį, kurio žygdarbių Bažnyčia pagerbia dėl išskirtinės jo svarbos visiems krikščionims.

Šie šventieji bei svarbių įvykių datos parinkti ne atsitiktinai: kiekviena savaitė yra savita ir būtina dvasinio eismo gairė; savitas laiptelis, kylant aukštyn, link krikščioniui svarbiausios dienos - Velykų, Kristaus Prisikėlimo.

Pirmoji Gavėnios savaitė vadinasi „Stačiatikybės iškilmė“. Istorijos požiūriu ji susijusi su pergale prieš ikonoklastus, pasiekta Konstantinopolyje 843 m., ir ikonų pagerbimo atkūrimu. Tačiau šią dieną prisimename ne tik visos Bažnyčios pergalę prieš ikonoklazmo ereziją, bet ir prieš kitas erezijas, kurių būta praeityje, krikščionybės istorijoje. Ir tai suprantama: pradėjus rimtą dvasinę veiklą būtina apsispręsti, į ką tu tiki, koks tavasis Dievas, nes nuo to priklauso, koku pats tapsi, sekdamas Jam įkandin. Taip pat svarbu suvokti ir tai, kas neatitinka tavojo tikėjimo ir yra erezija, kad nepasuktum į klystkėlį.

Antra Gavėnios savaitė susijusi

► Ikona „Stačiatikybės iškilmė“ (1550 - 1575). Atėnai. Muziejus „Benaki“.

su šv. hierarcho Grigaliaus Palamos atminimu. Šis Bažnyčios Mokytojas ir Tėvas gyveno XIV a. Šv. Grigalius Palama suformulavo mokymą apie nesukurtąją šviesą ir apgy-

nė šį mokymą nuo aršiai jį puolančių priešininkų diskutuodamas su jais. Sudėtingo mokymo apie nesukurtąją šviesą esmė tokia: nors žmogus yra sukurta, puolusi ir mir-

tinga būtybė, jis gali visiškai susivienyti su Dievu Jo nesukurtųjų, visa persmelkiančių energijų dėka.

Tad žmogui įžengus į antrą Gavėnios savaitę, skelbiama, kad Dievas - ne abstrakti sąvoka, o gyva Asmenybė, su Kuria žmogui įmanoma susivienyti, ir šis susivienijimas teikia gyvenimo pilnatvę ir nemarumą.

Trečias Gavėnios sekmadienis ir tolesnė, ketvirta pasninko savaitė - Kryžiaus pagerbimo. Tai itin svarbi dvasinio kelio, vedančio link Kristaus Prisikėlimo, gairė.

Išvakarėse, šeštadienį, Vigilijos metu, Kryžius iškilmingai atnešamas į cerkvės vidurį ir lieka ten visą savaitę. Ir po kiekvienų pamaldų tą savaitę atliekama speciali Kryžiaus pagerbimo apeiga.

Pasiekus Gavėnios „pusiaukelį“ pasninkaujantįjam reikia paskatos ir paramos. Ir Šventoji Bažnyčia ją teikia: per patį Didžiojo pasninko vidurį šventovės viduryje iškelia Gaivinantį Viešpaties Kryžių; tai nelyginant Gyvybės medis, augęs Rojaus sodo viduryje (Pr 2, 9).

Kryžiaus pagerbimo savaitės sustiprinti ir įkvėpti, įžengiame į penktą Gavėnios savaitę, kuomet per vieną dieną bus perskaitytas visas Didysis šv. Andriejaus Kretiečio kanonas. Pirmą savaitę šis kanonas buvo skaitomas dalimis per keturias dienas, ir šis vyksmas

laipsniškai pratino pasninkauti, kartu tarsi atverdamas duris atgaliai. O dabar, baigiantis Gavėniai, šis didelis tiek apimties, tiek dvasinio svorio požiūriu kanonas skaitant skamba kaip atgailos rezultatas ir kaip pasninko atbaiga.

Kokios vidinės (kūno ir sielos) būsenos gali ir turi tapti pasninkaujantysis, pavyzdžių pateikia ketvirtas, šv. Jonui Klimakui, ir penktas - šv. Marijai Egiptietei atminti skirtas sekmadienis.

Tiek vienas, tiek kitas šventasis - daugeliui mūsų, be abejo, yra nepasiekiami asketizmo ir išpažinimo žygdarbių idealai. Tačiau pats jų buvimo faktas liudija, kokių dvasinių aukštumų gali pasiekti žmogus, jeigu jis eina teisingu keliu, į kurį pasuko jau pirmą Gavėnios savaitę.

Šešta savaitė arba Verbų sekmadienis, arba Įžengimas į Jeruzalę - paskutinis sekmadienis, vainikuojantis šventąsias 40 dienų. Pasninkas tuo baigiasi. Prieš mus driekiasi kelias „į Jeruzalę“; mums teks įveikti paskutinį - Didžiosios savaitės etapą. Kiekvieną šios savaitės dieną nuosekliai lydėsime Kristų: į Paskutinės Vakarienės svetainę, į Getsemanės sodą, į Golgotą, o savaitės pabaigoje nušvis minėtoji žėrinti, nesukurtoji, Išganančioji Kristaus Prisikėlimo šviesa!

Jevgenija NEGANOVA

BAŽNYTINIS KALENDORIUS. KOVAS

PIRMADIENIS	ANTRADIENIS	TREČIADIENIS	KETVIRTADIENIS	PENKTADIENIS	ŠEŠTADIENIS	SEKMADIENIS
LIETUVOS ŠVENTŲJŲ PAGERBIMO DIENOS: Balandžio 1 – Teisioji Sofija, Slucko kunigaikštienė	MIRUSIŲJŲ ATMINŲ DIENOS: 11, 18, 25 – antras, trečias, ketvirtas Gavėnios šeštadienis		2 Šv. kankinys, Hermogenas, Maskvos ir visos Rusijos patriarchas, stebukladaris (1612 m.). 	3 Šv. Leonas, Romos popiežius (461 m.). 	4 Šv. didysis kankinys Teodoras Tironas (apie 306 m.). Šv. Apaštalai (du iš 70-ties): Archipas ir Filemonas bei kankinė, Apaštalams lygi Apfija (I a.).	5 Pirma Gavėnios savaitė Stačiatikybės iškilmė.
6 Šv. vienuolis Timotiejus Olimpjetis (iš Simbolių vien.: 795 m.). Šv. hierarchas Eustachijus, Antiochijos arkivysk. (337 m.). 	7 Šv. kankinių, palaidotų prie Eugenijų vartų, relikvijų atradimas (395-423 m.). Šv. kankiniai: Mauricijus ir 70 karių (apie 305 m.).	8 Šv. kankinys Polikarpas, Smirnos vysk. (167 m.). 	9 Pirmasis (IV a.) ir antrasis (452 m.) Pirmtako Jono galvos suradimas. 	10 Šv. Terezijus, Konstantinopolio arkivysk. (806 m.). 	11 Šv. Porfirijus, Gazos arkivysk. (420 m.). Šv. vienuolis Sebastijonas Pošeonietis (apie 1500 m.). Šv. kankinys Sebastijonas (apie 66 m.).	12 Antra Gavėnios savaitė Šv. Grigalius (Grigorijus) Palama, Tesalonikų arkivysk.
13 Šv. vienuolis Bazilijus (Vasilij), išp. (750 m.). Šv. kankinys Arsenijus, Rostovo metrop. (1772 m.). 	14 Šv. kankinė, vienuolė Eudokija (rus. Evdokija; apie 160-170 m.). Šv. vienuolis Martinijus Zelenietis (1603 m.). 	15 Dievo Motinos ikona „Viešpataujančioji“ (1917 m.). Šv. kankinys, Teodotas, Kirenos vysk. (apie 326 m.). Šv. Arsenijus, Tverės vysk. (1409 m.).	16 Šv. kankiniai Eutropijus, Kleonikas ir Baziliskas (apie 308 m.). Šv. vienuolė Pijoma, mergelė (337 m.). Šventieji Zenonas ir Zojilas.	17 Šv. vienuolis Gerasimas, gyvenęs prie Jordano (475 m.). Šv. vienuolis Gerasimas Vologdijietis (1178 m.). Šv. kunigaikštis Danijolas Maskvietis (1303 m.).	18 Šv. kankinys Kononas Isaurijietis (I a.). Šv. kunigaikščio Feodoro Smolenskiečio bei jo vaikų Dovydo ir Konstantino, Jaroslavičių, stebukladarių, relikvijų suradimas (1463 m.).	19 Trečia Gavėnios savaitė Kryžiaus Pagerbimas.
20 Šv. kankiniai, dvasininkai Bazilijus, Efermas, Kapitonas, Eugenijus ir kiti kentėję Chersonese (IV a.). 	21 Šv. Teofilaktas, Nikomedijos vyskupas (842-845 m.). Šv. vienuoliai Lozorius (rus. Lazarj; 1391 m.) ir Afanasijus (XV a.) Muromiečiai. 	22 40 šv. kankinių, kankintų Sebastėjos ežere: Kirijonas, Kandidas, Domnas ir kiti (apie 320 m.). 	23 Šv. kankiniai: Kodratas ir su juo Kiprijonas, Dionyzas (Denisas), Anektas, Paulius ir daug kitų (258 m.). 	24 Šv. Sofronijus, Jeruzalės patriarchas (639 m.). Šv. Eufemijus, Naugardo arkivysk., stebukladaris (1458 m.). 	25 Šv. vienuolis Teofanas Sigrianietis, išpažinėjas (818 m.). Šv. teisusis Finechas (apie 1500 pr. Kr.). Šv. Grigalius Didysis, Romos popiežius (604 m.).	26 Ketvirta Gavėnios savaitė Šv. vienuolis Joanas (Jonas) Klimakas.
27 Šv. vienuolis (abatas) Benediktas (rus. Venedikt) Nursietis (543 m.). Šv. Feognostas (Ilet. Teognostas), Kijevo ir visos Rusijos metrop. (1353 m.).	28 Šv. kankinys Agapijus ir su juo 7 kankiniai: Puplijus, Timolofus, du Aleksandrai ir du Dionyzai (Denisai) (303 m.).	29 Šv. kankinys Sabinas (287 m.). Kankinys Papijus (305-311 m.). Šv. Serapijonas, Naugardo arkivysk. (1516 m.). 	30 Didžiojo kanono ketvirtadienis. Rytinė „Marijos Egiptietės stovėjimas“. Šv. vienuolis Aleksas, elgeta, „Dievo žmogus“ (411 m.).	31 Šv. Kirilas, Jeruzalės arkivysk. (386 m.). Šv. kankiniai Trofimas ir Eukarpijus (apie 300 m.). 	1 BALANDIS Švenčiausiosios Dievo Gimdytojos Pašlovinimas (Akatisto šeštadienis). Šv. teisioji Sofija, Slucko kunigaikštienė (1612 m.).	2 BALANDIS Penkta Gavėnios savaitė Šv. Marija Egiptietė.
3 BALANDIS Šv. Jokūbas (Iakov), išp., vysk. (VIII-IX a.). Šv. Serafimas Vyreckietis (1949 m.). 	4 BALANDIS Šv. kankinys Bazilijus, Ankyros presbiteris (362-363 m.). 	5 BALANDIS Šv. kankinys Nikonas, vysk. ir 199 jo mokiniai (251 m.). 	 Šventė Pasninkas Atminai	3 po Ankščiau Pašventintų Atnašų Liturgijos – kanonas Teodorui Tironui ir specialiosios košės (rus. „Koliivo“) laiminimas 21 šią dieną (iš trečiadienio, kovo 22) atkeliama vadinamosios „daugiamalonės“ (rus. „polieleinaja“) pamaldos skirtos pagerbti 40 šv. kankinių, kankintų Sebastėjos ežere 04.01 Rytinės metu giedamas akatistas Švenčiausiajai Dievo Gimdytojai		

Jeigu trokšti, kad tavo širdis artėtų prie Dievo, iš pradžių pradėk savo meilę Jam materialiais darbais. Izaokas Sirietis.

Jūs galite paremti Bažnyčią, skirdami jai dalį savo pajamų mokesčio. Sužinokite, kaip tai padaryti!

Brangūs broliai ir seserys! Šiuo sudėtingu metu prašome paremti Lietuvos Stačiatikių Bažnyčią: skirti jai 1,2% pajamų mokesčio. Tai gali padaryti visi DIRBANTYS Lietuvos gyventojai. Jūsų gaunamam užmokesčiui tai niekaip neatsilieps! Jeigu Jūs nenurodysite, kam nukreipti 1,2% nuo savo pajamų mokesčio, valstybė tai padarys vietoj Jūsų.

Tai tikrai svarbu! Prašome paremti Bažnyčią, skirdami jos naudai, o konkrečiai - Vilniaus Šventosios Dvasios vienuolynui dalį savo pajamų mokesčio. Labai prašome pasiūlyti tai padaryti ir savo artimiesiems bei pažįstamiems. Prašome skirti šiek tiek laiko ir susipažinti su šia paprasta instrukcija.

Nuo 2022 metų Mokesčių inspekcija priima TIK ELEKTRONINES FORMAS, pateiktas per elektroninę deklaravimo sistemą, prie kurios galima prisijungti per savo elektroninę bankininkystę.

Jeigu Jums sunku tai padaryti savarankiškai, galite kreiptis į Valstybinę mokesčių inspekciją telefonu (8-5) 219 1777, kurios konsultantai padės užpildyti elektroninę formą. Jūs taip pat galite skambinti į Vilniaus ir Lietuvos vyskupijos kanceliariją: (8-5) 262 6459.

Deklaracijos, prašant pervesti 1,2%, priimamos iki 2023 metų gegužės 2 dienos. Prašome susipažinti su šia detalio instrukcija:

1. Įeikite į paskyrą <https://deklaravimas.vmi.lt>

2. Paspauskite užrašą „Prisijungti prie EDS“

3. Parinkite Jums patogų prisijungimo būdą (internetinis bankas, elektroninis parašas). Įveskite savo internetinės bankininkystės ar elektroninio parašo slaptažodžius ir pasirinkite norimą paslaugą: VMI (Valstybinė mokesčių inspekcija).

4. Viršutiniame (horizontaliame) meniu pasirinkite „Deklaravimas“

5. Po to vertikaliajame meniu, kairėje, pasirinkite „Pildyti formą“.

6. „Nusileiskite“ į puslapio apačią ir iš sąrašo pasirinkite formą FR0512 v.5, paspaudę gaublio atvaizdą.

7. Paspauskite žalią mygtuką „Pradėti“. Po to į atsivėrusią gavėjo paieškos skiltį įrašykite organizacijos, kuriai norite pervesti savo 1,2% pavadinimą. Šįkart tai **Vilniaus Stačiatikių Šventosios Dvasios vienuolynas**. Vietoj šio jo pavadinimo į šią skiltį galima įrašyti vienuolyno identifikavimo kodą: **191681919**.

8. Spauskite žalią mygtuką „tęsti“ ir pildykite atsiradusią formą: Į pirmąją skiltį įrašykite 1,2. Antroje skiltyje nurodykite mokestinį laikotarpį. Patariame rinktis maksimalų - iki 2026 m. Trečią skiltį palikite tuščią. Visa tai atlikę paspauskite „Išsaugoti“. 9. Patvirtinkite, kad prašymo duomenys pateikti teisingai ir rinkitės „Formuoti“.

10. Pasirinkite „Pateikti“. Atlikta!

Dėkojame Jums už gerą darbą. Tesaugo Jus Dievas!

Kaip Jūs pasninkaujate?

„Stačiatikių Lietuva“ paprašė Lietuvos Stačiatikių Bažnyčios klero narių ir pasauliečių pasidalyti savo pasninkavimo Gavėnios metu patirtimi.

Josifas Zeteišvilis, Visagino Paaukojimo - Panteleimono cerkvės klebonas, Visagino dekanato dekanas

- Mane baugina papildomi žygdarbiai pasninkaujant. Pagal įstatus reikia tiek, o žmogus užsikrauna daugiau. Po to dažnai kyla įvairių negero-

vių, pagundų: galima pakenkti kūno sveikatai ir net psichikai - žinau tokių liūdnyų pavyzdžių. Apskritai paėmus, pasninkauti taip kaip nustatyta - tai il-gus amžius taikyta, patikima Bažnyčios praktika, kurios visiškai pakanka. Net ir jos reikėtų laikytis atsižvelgiant į savo jėgas, galimybes ir amžių. Papildomai galima atsisakyti socialinių tinklų ar bent rečiau žiūrėti, kas ten yra. Dar besimeldžiant galima daugiau kartų nusilenkti. Gera praktika - tylėjimas: vieną dieną tylėti, su niekuo nekalbėti, o klausytis tik to, kas ugdo sielą.

Ivanas, Vilniaus Šventosios Dvasios vienuolyno parapijietis.

- Kad ir kaip būtų sunku pasninkauti taip kaip nurodoma Bažnyčios įstatuose, manau, kad reikia taip daryti. Mažiau nereikalingų kalbų, daugiau įvairaus apsiribojimo. Tačiau ne išsyk pavyksta taip elgtis - tai ilgas kelias. Svarbiausia - nepa-

siduoti, ir tada kasmet būna lengviau įveikti vidinį pasipriešinimą. Ir praėjus tam tikram laikui matai - jau nėra tos tavo kompanijos, kuri tave blaškė, su kuria tu nevykusiai leidai laiką užuot buvęs su šeima. Tad reikia apsišarvuoti kantrybe, tvirtai laikytis konkrečių taisyklių, ir Dievas padės... Aš net buvau stebuklingo pagijimo per Gavėnią liudininkas. Mes pernelyg gailime savęs. Bet pažvelk: tu gaili savęs, o Viešpaties, Kuris dėl tavęs kentėjo ant Kryžiaus, tu negaili. Prieik prie krucifikso, pastovėk, pagalvok: kam sunkiau - Jam ant Kryžiaus ar tau, likus be dėšros ir panašių dalykų.

Elena, Vilniaus Skaisčiausiosios katedros parapijietė.

- Prasidėjus pasninkui, nustatau svarbiausią nuodėmę, kurią norė-

čiau įveikti, pavyzdžiui, nenuolaidumą vyrui. Pasiiekti tikslą padeda dažnas buvimas Gavėnios pamaldose, dalyvavimas Slėpiniuose, Šventojo Rašto bei dvasinės tematikos knygų skaitymas namuose. Be to, ilgiau meldžiuosi ir mažiau laiko skiriu bendravimui su draugais, pažįstamais. Sakau: Aš užsidariau „celėje“. Apriboju ir informaciją: naujienas, kitas laidas. Šį tą žiūrėti sau leidžiu tik savaitgaliais.

Aleksandra Baranauskienė, Kauno Apreiškimo katedros parapijietė.

- Man nesiseka pasninkauti, jeigu kalbėsime apie maistą. Kad ir kiek stengiausi apsiriboti, tai baigdavosi giliu liūdesiu, galvos svaigimu, nes turiu mažų vaikelių. Pagrindinis dalykas, ko ėmiausi, - išsižadėdavau savojo

„aš“, ir tai teikė kur kas daugiau naudos, nes daugėjo meilės. Didžiausia auka man - laikas. Laikas, kurį norėčiau skirti sau, mylimai, - pavyzdžiui, kuo nors save nudžiuginti, pamaloninti. Be abejo, aš vis vien ne sykį ir ne du per pasninką suklumpu. Tačiau ir čia įžvelgiu naudą, nes reikia būti nuolankiai, o ne manyti, jog kažką sugebu. Suklupus būtina pakilti ir su malda tęsti kelionę. Mokausi nepasitiekėti savo jėgomis, o prašyti Viešpatį jų suteikti. Bet kol kas čia kyla sunkumų, nes vis dar maga viską atlikti pačiai...

Parengė Aleksandra DEŽINA

Klausimai kunigui: Kaip grįžti į Bažnyčią?

Į parapijiečių klausimus atsako Šventosios Dvasios vienuolyno katedros kunigas Olegas ŠLIACHTENKO

- Aš nėjau išpažinties dešimt metų. Kaip man pasirengti išpažinčiai ir grįžti į Bažnyčią?

Jaroslavas

- Brangusis Jaroslava, norint grįžti į šeimą, reikia ateiti ten, kur ji gyvena; norint grįžti į Bažnyčią reikia ateiti į šventovę, prieiti prie kunigo ir papasakoti savo istoriją. Savaime aišku, jog turite suprasti, kad anksčiau Jūs buvote dvasinio aklumo ir nejaautos būsenos, todėl ir gyvenote kaip pasitaiko, nesiekdami sąžinės švaros.

Dvasininkas Jums patars, ko imtis toliau.

- Mano tėvas miręs, bet yra patėvis. Noriu paklausti, ar įsakas gerbti tėvus čia taikytinas, ar turiu jo paisyti?

Vladimiras

- Brangusis Vladimirai, mums su Jumis geriausias atsakas į Jūsų klausimą - Viešpaties pavyzdys. Jis nuo vaikystės žinojo, kas Jo Tėvas, žinojo, kad Juozapas - tėvis, patėvis. Kartu Jis neneigė Juozapo tėviškų teisių ir gerbė jį kaip tėvą. Apskritai paėmus, Bažnyčios Padavimas padeda mums geriau, giliau suvokti šį įsaką. Kartu pagarba tėvams mus moko gerbti ir kitus asmenis, kurie mus globoja, mus auklėja, rūpinasi mūsų išsilavinimu ir mūsų likimu.

- Dukra gavo dovanų talismaną - raudoną giją. Ji užsirišo tą siūlą ant rankos ir nenusiima jo: sako, jog tai - tiesiog papuošalas. Sako, kad keletas jos bendraklasių turi tokius pačius, ir

tai šaunu, „kieta“. Ar mums to nepaisyti, ar kategoriškai uždrausti?

Natalija

- Brangioji Natalija, jeigu dovana įteikiama kaip talismanas, ji negali būti laikoma papuošalu. Raudonas siūlas, gija - tai fetišas, tai populiarius prietaras. Šiuo, kaip ir visais kitais prietaisais, Viešpats bjaurisi, todėl krikščionims tokie dalykai nepriimtini. Jūsų dukterį, be abejo, varžo kompleksai bendraujant su bendraklasiais, tačiau Jūsų žodis yra lemiamas. Galima ramiai pasiekti savo, paaiškinus prietaro esmę, pasakius, jog jai dera atsisakyti talismanų, kol ji gyvena su Jumis. Žinoma, jeigu ji Jūsų klauso. Bet jeigu ji, būdama paauglė, pareikš, jog yra netikinti ir nori likti su talismanu, nieko nepadarysi: tai jos pasirinkimas, o per prievartą mielas nebūsi. Tada teks melstis, kad ji būtų suprotinta.

- Pasakyta: „Mylėk savo artimą kaip save patį“ (Mt 22, 39). Anksčiau maniau, kad „artimi“ - tai giminaičiai, bet įsitikinau, jog tai klaidinga nuomonė. Juk dažnai artimiausi žmonės tau smogia į nugarą, nelyginant Judas, prisiartinęs prie Jėzaus Jo pabučiuoti (Lk 22, 48). Ką mums, stačiatikiams, dera laikyti artimu?

Eugenijus

- Gerbiamasis Eugenijau, Jums, krikščioniui, reikėtų įdėmiau skaityti Evangeliją. Atsakymas į Jūsų klausimą - palyginime apie gailėstingąjį samarietį (Lk 10, 25-37). Ką reikia atminti:

1. Net jeigu artimieji panašūs į Judą, juos privalu mylėti, nes pasakyta: mylėkite (net) savo priešus (žiūr. Mt 5, 44-44a).

2. „Artimas“ - tai ne tik giminitis; tai kiekvienas žmogus - tiek pažįstamas, tiek nepažįstamas, kuris dabar, šiuo metu, yra greta Jūsų (nepriklausomai nuo jo etninės, politinės, konfesinės ar kokios kitos priklausomybės). Viešpats mus ragina mylėti kiekvieną asmenį, kaip ir Pats Jis mus myli (žiūr. Jn 13, 34).

- Mes su vyru esame tikintys žmonės; sekmadieniais vaikšto-me į cerkvę. Kartu - jau 15 metų.

Dėl tikėjimo dalykų nekyla nesutarimų. Esame ištikimi vienas kitam. Mūsų santykiai ramūs, kaip partnerių. Bet visur rašo, jog santuokoje būtinai turi būti meilė. O ar ji yra mūsų šeimoje,... sunku pasakyti. Ar požiūris į santuoką, kaip į gerą partnerystę, nėra nuodėmė?

Svetlana

- Brangioji Svetlana, kas yra ta „gera partnerystė“? Ar tai kažkokia abipusiai naudinga egzistencija? Tikiuosi, kad Jūsų santuoka nėra tokia. Ar joje esama meilės? Gal ramius santykius Jūs laikote partneryste, o emocijų apraiškas - meile? Meilė - tai ne romantiškumas; meilė - tai visų pirma auka. Partnerystėje kiekvienam svarbiausias dalykas - jo interesai; po to - partnerio interesai, bet vėlgi - savo naudai. Tokie ryšiai tinka nekrikščioniškai santuokai. O krikščioniškoje santuokoje labai svarbus vaidmuo tenka pasiaukojamai meilei, kuri reiškiasi paisant meilės įsaką. Tai svarbiausia. Tegul Viešpats ir Jūsų sąžinė Jums atskleis, ar Jūs su vyru sieja meilę. Ir jeigu jos nėra, tepadeda jai kilti. Antraip Jūsų santuoka gali tapti bevaisiu figmedžiu.

- Suprantu, kad žmogui duota siela, bet štai išgirdau, jog esama dvasios, ir ji netapati sielai. Nelabai aišku, kuo jos skiriasi. Prašau paaiškinti!

Vitalijus

- Brangusis Vitalijau, pasak šventųjų Tėvų, žmogaus dvasia nėra nei savarankiška sielos dalis, nei kažkas kita, skirtinga. Dvasia neatsiejamai susijusi su siela, yra joje; dvasia - tai iškiliausia sielos dalis. Šventasis hierarchas Teofanas Atsiskyrėlis (Feofan Zatvornik) sako, jog Viešpats „kvėpė“ į Adomą dvasią kurdamas jį. Šv. Teofanas dvasią dar vadina iškiliausiu mūsų esybės organu, kurio dėka įmanoma Dievo observacija. O šventieji Tėvai, sakydami, jog dvasia yra protingasis pradmuo, vadina ją protu. Daugiau apie dvasią skaitykite šv. Luko (Voino-Jase-neckio) knygoje „Dvasia, siela ir kūnas“ („Duch, duša i telo“) ir šv. Teofano Atsiskyrėlio „Kas yra dvasinis gyvenimas ir kaip jam nusiteikti“ („Čto estj duchovnaja žyžnj i kak na nějo nastrojitsja“).

► Nuotraukoje: archimandritas Adomas (Sakartvelo Stačiatikių Bažnyčia), Fort Verto vyskupas Gerasimas (Stačiatikių Bažnyčia Amerikoje); protojerėjus Josifas Zeteišvilis (Lietuvos Stačiatikių Bažnyčia), protojerėjus Kachaber (Sakartvelo Stačiatikių Bažnyčia).

Stačiatikių simpoziumas Sakartvelo sostinėje

Vasario 16-18 Tbilisyje įvyko tarptautinis simpoziumas „Amžinosios vertybės nuolat besikeičiančiame pasaulyje“. Tai vienas iš renginių, švenčiant Švenčiausiojo ir Palaimingiausiojo Katalikoso - Patriarcho Elijo (Ilijo) 90-ties metų jubiliejų ir 45 metų jo intronizacijos sukaktį.

Minėtame simpoziume dalyvavo dvasininkai ir mokslininkai iš

JAV, Vokietijos, Graikijos, Libano, Baltarusijos, Lenkijos, iš šventojo Atono vienuolynų bei iš kitų kraštų. Palaiminus Vilniaus ir Lietuvos metropolitui Inokentijui, simpoziumo darbe dalyvavo Visagino m. Paaukojimo - Panteleimono šventovės klebonas, Visagino dekanato dekanas, protojerėjus Josifas Zeteišvilis. Jis skaitė pranešimą „Šventasis karalius Dovydas IV Statyb-ninkas - kultūros fenomenas“.

Petro ir Pauliaus šventovės jubiliejus

Naujojoje Vilnioje XX a. pradžioje gyveno apie 2000 stačiatikių, nes ši gyvenvietė buvo stambus geležinkelio magistralės S. Peterburgas - Varšuva - Berlynas mazgas. Tuo tarpu cerkvės ten nebuvo. Tikintiesiems tekdavo arba keliauti į Vilniaus šventoves, kurias pasiekti tada buvo kur kas sudėtingiau nei dabar, arba tenkintis traukinio vagonė jrengta mobiliąja šventove. Šis specialusis traukinys retsykiais stabtelėdavo Naujoje Vilnioje.

Praktikuojantys Bažnyčios nariai troško reguliariai vaikščioti į pamaldas ten, kur gyveno, todėl 1903 metais rugsėjo 14 d. buvo įkurtas Komitetas, kuris ėmė rūpintis stacionarios cerkvės N. Vilnioje statybą. Komitetui vadovavo Vilniaus gubernatoriaus sutuoktinė Sofija Aleksandrovna Verevina. Ji rūpinosi ir lėšų rinkimu. Sofija Aleksandrovna bei kiti labiau pasiturintys asmenys dosniai aukojo būsimos šventovės statybai, bet šių lėšų pakako tik išnuomoti 2,5 ha sklypą, o cerkvės pastato statybai reikėjo kur kas solidesnės sumos. Laikas bėgo, o aukų vis buvo per mažai, kad būtų galima pradėti mūrinės cerkvės pastato statybą (didžioji dauguma geležinkeliečių buvo neturtingi).

► Medinė Petro ir Pauliaus cerkvė Naujojoje Vilnioje iš pradžių buvo pastatyta geležinkeliečių reikmėms.

Galiausiai buvo nutarta pastatyti bent nedidelę medinę šventovę. Ir štai prieš 115 metų (1908 m. kovo 30/ balandžio 12) Vilniaus ir Lietuvos arkivyskupas Nikandras (Molčanovas), gausiai

susirinkus vietos tikintiems bei garbingiems svečiams, pašventino N. Vilnios cerkvę vyriausiųjų ap. Petro ir Pauliaus garbei (rus. Petropavlovskaja). Tikintieji džiaugėsi galimybe

joje melstis, bet dėl žmonių gausos daugelis jų, ypač per šventes, negalėjo patekti į vidų, todėl jie nenustojo prašę pastatyti didesnę mūrinę šventovę. Galiausiai 1910 m. Švenčiausiasis Sinodas davė leidimą ją statyti ir pažadėjo skirti 17 000 rublių. O labdaringasis senatorius Pasilis paaukojo 5000 rublių.

Pirmuoju Petro ir Pauliaus cerkvės klebonu tapo Lietuvos dvasinės seminarijos auklėtinis Vasilijus (liet. Bazilijus) Nedveckis. Jam talkino psalmininkas Mironas Suchodolcas.

Ir vėl laikas bėgo, o žadėtų pinigų vis nebuvo. Jų skyrė tik 1914 m. rudenį, be to, 4000, nes jau vyko karas. Nepaisant to, Vilniaus ir Lietuvos arkivyskupas Tichonas (Belavinas) - būsimasis Patriarchas, kuris yra kanonizuotas bei priklauso visų Lietuvos šventųjų soborui, neatidėliodamas išskilmingai pašventino būsimos šventovės statybą.

Iki 1915 m. rudens mūrinis cerkvės pastatas buvo pastatytas, bet įrengti jo nespėta: rugsėjį mieste jau šeimininkavo vokiečiai. Jų nurodymu šventovės pastatas buvo išardytas, o plytos panaudotos parako gamyklos statybai.

Nuo 1918 m. medinė Petro ir Pauliaus cerkvė neturėjo savo klebro. Iš pradžių ji buvo priskirta šv.

Eufrosinijos šventovei, o 1923-1933 m. - Skaisčiausiosios katedrai.

Gavusi savo kleboną - energingą, uolų dvasininką Feodorą Šipicą, parapija po truputį atkuto. Protojerėjus F. Šipica šias pareigas ėjo du dešimtmečius. Jo laikais buvo pastatyta varpinė, įrengtas šulinys, teritorija apjuosta tvora, joje įveistas sodas... Prieš Antrąjį Pasaulinį karą parapija vienijo daugiau nei 500 tikinčiųjų. Net po karo, sovietmečiu, kai 1947 m. ji buvo iš naujo registruojama, N. Vilnioje buvo apie 350 parapijiečių.

1955 m., jau klebono protojerėjiaus Nikandro Miulerio laikais, šventovė kapitaliai suremontuota, o 1957 m. iškilo nauja varpinė. 1989 m. tikintieji atgavo sovietmečiu nacionalizuotus parapijos namus.

2000 m. klebonu tapo kunigas tapo Michailas Kuparevas. Jam vadovaujant parapijos branduolį sudarė 50 - 60 asmenų. Medinį cerkvės pastatą vėl remontuotas, atnaujintas.

Šiuo metu prie šventovės veikia Sekmadienio mokykla suaugusiems ir vaikams. Parapija uoliai plėtoja socialinę veiklą: reguliariai lankomasi benamių prieglaudoje bei psichiatrijos dispanseryje. Tvarkoma šventoriaus teritorija, pradėtas parapijos namo remontas. Petro ir Povilo šventovės klebonas yra Jevgenijus Rudenko.

Jaunimo forumas Klaipėdoje

Jaunieji Klaipėdos stačiatikiai kviečiami į jaunimo forumą, kurį rengia Vilniaus ir Lietuvos vyskupijos jaunimo reikalų skyrius.

Stačiatikių jaunimo forumas įvyks kovo 17 - 18 dienomis. Programoje - workshop'ai, diskusijos, susipažinimas ir draugiškas bendravimas. Detali programa ir informacija bus išsiųsta užsiregistravusiems.

Dalyvavimas visiems - nemokamas. Dalyvauti kviečiami 15 - 25 metų amžiaus asmenys. Registruotis galima šiuo elektroniniu adresu: www.youth.lt. Papildoma informacija teikiama tel. +37067737244 (Darija).

Visagine skamba muzika

► Tradicinio dvasinės muzikos koncerto „Sretenskije vstreči“ Visagine dalyviai.

Prieš dvidešimt vienerius metus Visagine, Paaukijimo - Panteleimono šventovėje, pirmą sykį įvyko klasikinės dvasinės muzikos koncertai, pavadinti „Sretenskije vstreči“ (Lietuviškai religinė šventė „Sretenije“ vadinasi „Paaukijimas Šventykloje“).

Visus praėjusius metus jo organizatorė ir įkvėpėja buvo pedagogė Tamara Vasiljevna Korikova, kuri daugiau nei 20 metų vadovavo parapijinei Sekmadienio mokyklai. Štai jau antrus metus renginį „Sretenskije vstreči“ organizuoja T. Korikovos darbų tęsėja motinėlė Jelezaveta Gasiulevič.

Šįmet pirmą sykį į „Sretenskije vstreči“ atvyko Vilniaus Skaisčiausiosios katedros choras (vadovė Radoslava Marija Larčenko). Žiū-

rovų nuomone, jų pasirodymas buvo tikra šventės puošmena.

Tradiciškai Paaukijimo - Panteleimono šventovės choras „Sretenskije vstreči“ koncerte giedojo pirmas (choro vadovė Tatjana Grišuk; dirigavo Lidija Smoliar).

Viena nuolatinių renginio „Sretenskije vstreči“ organizatorių yra ir pedagogė bei Jono Pirmtako Gimimo šventovės choro vadovė Irina Zacharenko. Pažymėtina, kad šis choras žinomas ne tik mūsų mieste, bet ir visoje Lietuvoje bei už jos ribų. Šįkart jis atliko giesmę „Dievą Mylinti Karaliene“.

Pastaruosius penkerius metus koncerte nuolat dalyvauja ne tik stačiatikių šventovių, bet ir Visagino šv. apaštalo Pauliaus katalikų bažnyčios choras (vadovė Jolanta

Kraucevičienė). Ir tai simboliška, nes „Sretenije“ reiškia „Susitikimas“, ir šios šventės proga susitinka skirtingų konfesijų atstovai, kad kartu pašlovintų Viešpatį!

Muzika - tai neįkainojama Dievo dovana. O sąlytis su tuo, kas nuostabiai gražu, daro gražesnę ir patį žmogų. Štai ir tas vakaras padovanojo žiūrovams neapsakomą sąlyčio su įstabia, dieviška muzika džiaugsmą, nes koncerte skambėjusius kūrinius išties galima lyginti su angelų giedojimu, su dangiška šviesa ir su šaltinių vandens tyrumu.

Dar vienas žmogaus panašumo į Dievą ir Jo paveikslą raiškos būdas yra sugebėjimas tapyti. Savo tapytas ikonas pademonstravo talentingos Visagino dailininkės Anastasija Rešetjko ir Olesia Davidovskaja.

Relikvinė, esanti Marijos Magdalietės vienuolyne

Kovą ir balandžio pradžioje į Vilniaus ir Lietuvos vyskupijos šventoves iš Vilniaus moterų vienuolyno atkeliaus relikvinė su didžiųjų šventųjų relikvijomis. Iš viso relikvinėje yra 21 šventojo relikvijų dalelės. Detaliau apie šios šventenybės atnešimo programą skaitykite 1 laikraščio puslapyje.

Šventoji, apaštalam lygi Marija Magdalietė

Ši apaštalam lygi šventoji - viena iš mirą nešusių moterų. Pasak Evangelijos, ji sekė paskui Kristų, stovėjo prie Jo Kryžiaus (Jn 19, 25), ir jai pirmai iš žmonių buvo suteikta malonė pamatyti Prisikėlusį Jėzų (Jn 20, 14-18). Viešpačiui įžengus į Dangų Marija kartu su kitais apaštalais per Sekmines prisipildė Šventosios Dvasios. Marija keliavo po įvairias šalis skelbdama krikščionybės tiesas.

Pasak padavimo, Marija Magdalieta, pamokslaudama Romoje, apsilankė ir imperatoriaus Tiberijaus rūmuose. Audiencijos metu ji papasakojo jam apie Viešpatį Jėzų Kristų. Suabejojęs Jo Prisikėlimo stebuklu, imperatorius paprašė įrodymų. Tuomet Marija paėmė ant stalo gulėjusį kiaušinį ir, padavusi jį Tiberijui, ištarė: „Kristus Prisikėlė!“ Ir bal-tas kiaušinis tapo ryškiai raudonas.

Apaštalam lygios šv. Marijos Magdalietės mirties aplinkybės nežinomos. Valdant imperatoriui Leonui (886 - 912 m.), jos nedūlančios relikvijos buvo perkeltos į Konstantinopolį. Kryžiaus žygių metu jos buvo išvežtos į Romą. Popiežius Honorijus II (1216 - 1227 m.) patalpino jas Laterane, po šv. Jono (Joano) Altoriumi.

Šv. vienuolis Anatolijus Optietis (Jaunesnysis)

Vienas paskutiniųjų dvasingųjų Optos senolių (1855 - 1922 m.). Jis buvo šv. dvasingojo vienuolio Ambrosijaus celės padėjėjas. Mirus šv. vienuoliams Josifui ir Varsanufijui, šv. Anatolijus su šv. vienuoliu Nektarijumi tęsė dvasingųjų senolių tarnystę. Susitikti su šventuoju vienuoliu Anatolijumi siekė vadinamieji paprasti žmonės, varginami ligų, rūpesčių, įvairių negandų... Šventasis visada buvo nuolankus, jis niekuomet nenusimindavo, tad žmonės švelniai jį vadino

„guodėju“ ir „antruoju Serafimu“. Uždarius Optą šv. vienuolis Anatolijus buvo suimtas. Jis jau sunkiai sirgo. Anatolijus atgavo laisvę, bet po to vėl norėta jį suimti. Senolis nesi-priešino, tik paprašė atidėti suėmimą parai, kad galėtų pasirengti jam. Artėjant rytui, celės padėjėjas rado senolį klūpantį prieš ikoną. Jis jau buvo tyliai iškeliaęs pas Viešpatį.

Šv. vienuolis Makarijus Kaliazinietis

Stebukladarys (1402 - 1483 m.); įkūrė Kaliazino Švč. Trejybės vyrų vienuolyną ir buvo jo igumenu (vadovu). Iki gilių senatvės atlikdavo visa, kas priklausė jam kaip jaunam vienuoliui. Šventasis ne sykį gydė paraližiuotus ir apsėstuosius. „Susilaikymu, apsiribojimu nuskaidinęs protą“, didysis šventasis mirė, sulaukęs 83 metų.

Šventoji palaimintoji Matrona Maskvietė

Šventoji Matrona Maskvietė (1881(?) - 1952 m.) - viena labiausiai žinomų Rusijoje ir kitose šalyse šventųjų; jai reiškia itin didelė pagarba. Pagerbti jos relikvijų, kurios yra Pokrovo (liet. Globos) šventovėje, kasdien ateina apie 5000 žmonių, o poilsio dienomis eilė prie jos relikvijų tenka praleisti ir 7-8 val. Šventoji Matrona nuo gimimo buvo neregė ir negalėjo vaikščioti. 1942 - 1949 m. Matrona gyveno Maskvoje, netoli Arbato, senoviniame vienos šeimos name, kur 48 kvadratinį metrų kambaryje, ji glaudėsi kamputyje. 1950 - 1952 m. Matrona gyveno netoli Maskvos. Jos gyvenimo aprašyme sakoma, kad dienos metu ji priminėdavo iki 40 žmonių, o naktimis meldėsi. Likus trims dienoms iki mirties šventoji pasakė, kada mirs, ir tebepriminėjo lankytojus. Jos kapas tapo pilgrimage vieta.

Šv. kankiniai Probas, Tarachas ir Andronikas

Nukentėjo dėl Kristaus 304 m., Kilikijos Tarse.

Šv. dvasininkas, išpažinėjas Romanas Maskvietis

Protojerėjus, tapęs vienuoliu (1874 - 1937 m.). Jis buvo suimtas 1931 m. Maskvoje, ryšium su byla, iškelta „Stačiatikybės gynėjų brolijai“, pasivadinusiai šv. hierarcho, Maskvos metropolito Aleksijaus garbei jo vardu. Tėvas Romanas buvo nuteistas 10 metų kalėti stovykloje, įkurtoje Solovkų salose. Iš ten jis grįžo 1936 m. jau sunkiai sirgdamas. Prieš mirtį tapo vienuoliu; jam suteiktas Josifo vardas.

Šv. hierarchas Lukas Simferopolietis

Simferopolio ir Krymo arki-vyskupas Lukas (Voino Jaseneckis; 1877 - 1961 m.) - chirurgas, gydytojas ir stebukladarys. Jis buvo represuotas ir tremtyje iš viso praleido 11 metų. Daugelio knygų medicinos ir teologijos temomis autorius. Būdamas hierarchas, vyriškai priešinosi cerkvių uždarymui ir įvairių formų valdžios taikomam Bažnyčios persekiojimui. Žinoma daugybė pasveikimo faktų, įvykusių jam pasimeldus.

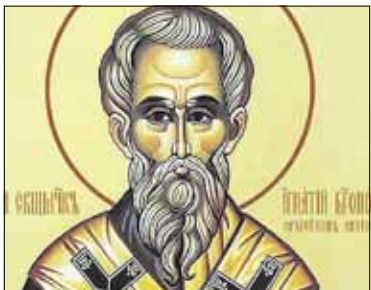
Šv. vienuolis Antonijus Atonietis

Nėra tikslų duomenų, kurio iš šventųjų Antonijų (Antanų) relikvijų dalelė yra relikvinėje. Be to, joje yra dar viena dalelė relikvijų, o koks tai šventasis, nežinoma.

Šv. hierarchas Ignatijus (Briančianinovas)

Žymus teologas ir pamokslininkas, Kaukazo ir Juodosios jūros (rus. „Černomorski“) vyskupas (1807 - 1867 m.). XIX a. religinis rašytojas ir asketas; pasišventėlis. Šio šventojo vyskupo kūriniai, atspausdinti dar jam esant gyvam, tebėra įdomūs ir dabar, nes autorius buvo labai giliai išstudijavęs Šventąjį Raštą ir Stačiatikių Bažnyčios Šventųjų Tėvų veikalus. Visa tai jis kūrybiškai perteikė atsižvelgdamas į nūdienos žmonių dvasines reikmes.

Šv. kankinys, dvasininkas Ignotas Teoforas

Šventasis Ignotas (m. 107 m.) gimė Sirijoje baigiantis Išganytojo žemiškojo gyvenimo metams. Ignoto gyvenimo aprašyme sakoma, kad jis buvo tas vaikelis, kurį Viešpats pastatė tarp mokinių ir tarė: „Jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į Dangaus Karalystę“ (Mt 18, 3). Ignotas buvo apaštalo ir evangelisto Jono Teologo mokinys. Jis taip pat artimai bendravo su apaštalu Petru ir lydėjo jį apaštališkosiose kelionėse. Šv. Ignotas 40 metų (67 - 107 m.) vadovavo Antiochijos Bažnyčiai. Jam buvo suteikta malonė

regėti dangiškąsias pamaldas ir išgirsti, kaip gieda angelai. Tai tapo akstinu papildyti pamaldas giedojimu antifona.

Šventasis Ignotas buvo atiduotas sudraskyti žvėrimis. Su juo sudorota Koliziejuje. Tikintieji jo relikvijas perkėlė į Antiochiją. Vėliau jas grąžinta į Romą ir patalpinta į šventajam kankiniui Klemensui, Romos popiežiui, pašvęstą šventovę.

Šv. hierarchas Inokentijus Chersonietis

Vienas labiausiai išsimokslinusių XIX a. (1800 - 1857 m.) Rusijos hierarchų: Kijevo dvasinės akademijos rektorius, teologas, puikus pamokslininkas.

Betliejaus kankiniai vaikeliai

Karalius Erodas Betliejuje nužudė 14 000 šventų vaikelių. Atėjus didingiausio įvykio - Dievo Sūnaus Įsikūnijimo ir Gimimo iš Mergelės Marijos metui, Rytų šalies išminčiai pamatė danguje naują žvaigždę, skelbiančią Žydų Karaliaus gimimą. Jie nedelsdami iškeliavo į Jeruzalę Jo pagarbinti, o žvaigždė rodė jiems kelią. Pagarbinę Dieviškąjį Kūdikį, jie negrįžo į Jeruzalę pas Erodą, nors šis buvo liepęs tai padaryti, o iškeliavo į savo kraštą kitu keliu, nes sapne jiems buvo pareikšta taip pasielgti. Tuomet Erodas suprato, kad jo sumanymas rasti Kūdikį liks neįgyvendintas, ir įsakė išžudyti Betliejuje ir jo apylinkėse visus berniukus, dviejų metų ir jaunesnius (Mt 2, 1-18).

Šv. hierarchas Mitrofanos Voronežietis

Voronežo ir Jelecko vyskupas (1623 - 1703 m.), tikėjimo gynėjas ir stebukladaris, pasižymėjęs beribių gailestingumu, reiškiamu kiekvienam žmogui.

Šv. hierarchas Tichonas Uždonietis

Voronežo ir Jelecko vyskupas (1724 - 1783 m.), stebukladaris, teologas, labiausiai nusipelnęs XVIII a. stačiatikių religinis švietėjas.

Šv. hierarchas Joanas Rygietis Pomeris

Rygos ir Latvijos arkivyskupas (1876 - 1934 m.). Pirmasis Latvijos Stačiatikių Bažnyčios vadovas (autonomija šiai Bažnyčiai suteikė Patriarchas Tichonas). Šv. Joanas buvo konservatyvių pažiūrų. Latvijos Stačiatikių Bažnyčią (LSB) jis laikė senosios, prieš revoliuciją buvusios Rusijos Stačiatikių Bažnyčios tradicijų ir patirties saugotoja. 1934 metų spalio mėnesį Jo Ekselencija Joanas žuvo kankinio mirtimi. Jį kankinta, o po to nužudyta. Iki šiol nėra tiksliai žinoma, kas ir kodėl tai padarė. Netrukus po jo mirties buvo paskelbta apie LSB prisijungimą prie Konstantinopolio Patriarchato.

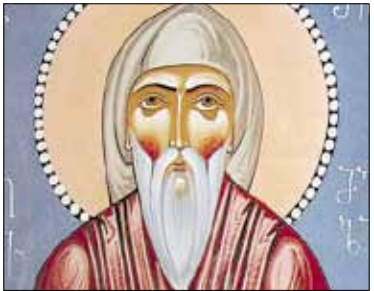
Šv. kankinys Sergijus Florinskis

Gyveno 1873 - 1918 m. Iki revoliucijos tarnavo pulko dvasininku. 1917 m. su lauko karine ligonine atvyko į Vėzenbergą (dabar tai Estijos miestas Rakverė). 1918 m. bolševikai jį suėmė ir sušaudė. Jo tardymo protokole yra tokie suimtojo žodžiai: „Laikau, kad mano kaltė yra tai, jog esu dvasininkas. Su tokiu kaltinimu sutinku ir pasirašau.“ Šv. kankinio relikvijos yra Rakverės mieste, Švenčiausiosios Dievo Gimdytojos Gimimo šventovėje.

Šv. kankinys Konstantinas Miniatovas

Juristas, prisiekusis advokatas (1874 - 1918 m.), tapęs Tobolsko vyskupijos suvažiavimo delegacijos nariu. Ši delegacija 1918 m. gegužę išvyko į Jekaterinburgą prašyti vietos deputatų tarybos, kad vyskupas Germogenas (Dolganevas) būtų paleistas į laisvę. Tačiau bolševikai areštavo delegacijos narius ir juos sušaudė.

Šv. vienuolis Šio (Simeonas) Mgvimietis (Atsiskyrėlis)

VI a. gyvenęs šventasis vienuolis Šio (Simeonas) buvo asketas, stebukladaris, atsiskyrėlis. Šio - vienas labiausiai gerbiamas Sakartvelo šventųjų, vienuolijos šiame krašte pradininkas. Jis buvo tarp 13 krikščionių misionierių, atvykusių iš Asirijos į Sakartvelą. Paskutinius gyvenimo metus praleido kaip atsiskyrėlis gilioje oloje netoli Mcchetos. Vėliau šią olą imta vadinti jo vardu (Šiomgvime). Šventojo relikvijos yra jo įkurtame vienuolyne.

Šv. hierarchas Nikita Naugardietis

Šventasis (m. 1108) gimė Kijeve; labai jaunas tapo vienuoliu Kijevo Pečerų vienuolyne. Netrukus patyrė velnio gundymą, kuriam jis neatsispyrė. Šventieji Kijevo Pečerų senoliai atėjo pas sugundytąjį brolių, pasimeldė ir nuvarė šalin velnią. Toliau Nikita gyveno kaip asketas - uoliai melddamasis ir pasninkaudamas. Vėliau jis tapo Naugardo vyskupu ir savo šventu gyvenimu pelnė Dievo dovaną - tapo stebukladariu. Jo relikvijos yra Naugarde, Sofijos katedroje.

Šv. Kijevo vienuolių relikvijos

Tai Kijeve „Cerkovščino“ vyrų vienuolyne, požemių olose, gyvenusių šventųjų vienuolių relikvijų dalelės.

Sumaišius gėrį su blogiu, bus vien tik blogis. Mikalojus Serbietis.